

bankovním úřadem ministerstva financí, nebo jsou v jeho správě. Zákon tento nerozeznává mezi převzetím cestou smluvní a nařizovací, z čehož nade vší pochybnost jest patrno, že zákon tento jest v plném souladu se zákonem čís. 187/1919 a nařízením čís. 246/1919 a že nemění předpisů o převzetí oněch lombardních zápůjček cestou nařizovací. Ale ani článkem 206 smlouvy Saint-Germainské nedoznaly ony předpisy změny. Předpis čl. 206, podobně jako jiné předpisy této smlouvy, jsou pouze předpisy rámcovými a není jimi předepsán do podrobná postup, jak si mají jednotlivé nástupní státy počínati. Proto na příklad v (1) tohoto článku nařizuje se jen oněm nástupním státům okolkovací akce, kteří jí dosud neprovedli, a zůstal nedotčen způsob okolkovací akce, jinými nástupními státy do uzavření této mezinárodní smlouvy již provedené. Jest sice pravda, že v tomto článku 206 (9) mluví se o právech majitelů bankovek, vydaných rakousko-uherskou bankou do 27. října 1918 včetně, ale zbytečna jest obava dovolatelova, že by ochraně těchto majitelů neodpovídalo, kdyby československý ministr financí převzal a realizoval ony lombardní půjčky. Nicotnost této obavy plyne nejlépe z obsahu úmluvy o likvidaci rakousko-uherské banky, schválené vládou Čsl. republiky i reparační komisí a uveřejněné ve sbírce zákonů a nařízení pod čís. 237/1923. Patrno tedy, že ani § 8 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n., ani § 38 nařízení ze dne 12. května 1919, čís. 246 téže sbírky nebyly zrušeny ani změněny smlouvou Saint-Germainskou nebo zákonem ze dne 24. června 1920, čís. 417 sb. z. a n., pročez legitimace žalobcova k této žalobě jest nepochybná.

Čís. 4022.

Pozemková reforma.

Ustanovení Šu 20 (3) náhr. zák. v doslovu novely ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n. zahrnuje v sobě odkaz nejen na § 349 ex. ř., nýbrž i na všeobecné předpisy exekučního řádu. Před rozhodnutím o vylučovacím nároku vlastníka nelze vésti exekuci na vylučované pozemky. Exekuci lze tu odporovati dle Šu 35 (40) ex. ř.

(Rozh. ze dne 30. června 1924, R I 537/24.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením zabraných nemovitostí. Vlastník zabraného statku vznesl do povolujícího usnesení stížnost a žádal zároveň za odklad exekuce až do vyřízení stížnosti. Soud první stolice odklad povolil, rekursní soud k stížnosti Státního pozemkového úřadu napadené usnesení zrušil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jde o otázku, zda ustanovení Šu 20 (3) náhr. zák. v doslovu novely ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n., jenž předpisuje, že, když výpověď nabyla právní moci a uplynula doba výpovědní, provede okresní soud k návrhu Státního pozemkového úřadu vyklizení vypověděných

nemovitostí a odevzdání jich v držbu Státního pozemkového úřadu podle předpisů exekučního řádu, zahrnuje v sobě jen odkaz na předpis Šu 349 ex. ř. (upravující právě exekuční vyklizení nemovitostí), jak myslí Státní pozemkový úřad a s ním rekursní soud, či jak zase myslí stěžovatel, vůbec odkaz na předpisy exekučního řádu, tedy mimo předpis Šu 349 i na předpisy všeobecné, v nichž jest zahrnut i předpis o omezení exekuce dle Šu 41 a další předpisy, na něž týž odkazuje a z nichž přicházejí v tomto případě dle náhledu stěžovatelova v potaz §§ 35 a 40. V projednávaném případě uplatňuje totiž exekut ve svém návrhu jako důvod omezení exekuce okolnost, že ohledně těch kterých pozemků, za jichž exekuční vyklizení žádáno, podal žádost za propuštění ze záboru dle Šu 11 záb. zák., pokud se týče za vyloučení ze záboru podle Šu 3 a) téhož zákona, pokud se týče na příděl podle Šu 20 příděl. zák. a že: pozemky v příloze k jeho návrhu pod a) poznačené byly mu platným rozhodnutím Státního pozemkového úřadu ze dne 8. února 1923, jehož opis přiložil, ze záboru již propuštěny a shledává v propuštění skutečnost nárok Státního pozemkového úřadu na odevzdání (vyklizení) zrušující, tedy nárok opoziční podle Šu 35 ex. ř. Státní pozemkový úřad ve svém vyjádření, v němž praví, že se blíže vyjádřiti nemůže, ježto mu seznam parcel, o něž jde, doručen nebyl, zastává stanovisko, že »výpověď z hospodaření podle §§ 12—25 náhr. zák.« jest exekucí svého druhu, jež jest upravena právě v zákoně náhradovém, a že tedy, objeví-li se kde mezera, dlužno ji vyplniti dle vykládacích pravidel z náhradového zákona sama, že však nelze sahati k předpisům exekučního řádu, a odvolává se na důkaz toho na rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. září 1923, sb. n. s. civ. čís. 2919, avšak neprávem, neboť toto rozhodnutí sice to vše praví, ale pouze o v ý p o v ě d i, nepřipouštějíc, aby na ni upotřebováno bylo předpisů civilního soudního řádu (ne exekučního řádu). Než se vejde v rozhodnutí oné zásadní otázky, dlužno předeslati, že nejvyšší soud v přechetných rozhodnutích, tak zvláště též v rozhodnutí sb. n. s. civ. čís. 2891 zdůvodnil, že není podmínkou výpovědi, aby napřed rozhodnuto bylo o nárocích vlastníka na vyloučení, pokud se týče propuštění těch kterých objektů ze záboru dle Šu 3 a) a Šu 11 záb. zák. (§ 20 příd. zák. nezřizuje vlastníku vůbec žádných nároků), jak to jasně z porovnání Šu 23 s §§ 2—7 n. zn. náhr. zák. plyne, především ovšem ohledně nároku na propuštění, ale pak, a to tím spíše, i ohledně nároku na vyloučení, pro jehož uplatnění vůbec lhůta dána není, a dovodil, že ovšem jest to jedno z předpráví Státního pozemkového úřadu, jimiž jej jako úřad, důvěřuje v jeho loyaltitu k stranám, zákon nadal, ale upozornil při tom také vícekrát, tak zejména v rozhodnutí ze dne 9. října 1923, č. j. R II 384/23, že tato praerogativa Státního pozemkového úřadu nejde podle zákona tak daleko, aby se i exekuční vyklizení objektů, na něž uplatňován jest nárok na propuštění neb vyloučení, provésti smělo před rozhodnutím o těchto nárocích, a dovodil, že by se to nesrovnávalo s rozumným a účelným prováděním pozemkové reformy, kdyby se exekuční vyklizení napřed provedlo a pak by objekt byl vlastníku ze záboru propuštěn neb vyloučen, že takové ukvapené exekuce bude potřebí se zdržeti, a dal konečně pro takové případy přímo na srozuměnou, že bude uvážiti, neposkytnou-li předpisy exe-

kučního řádu, na něž § 20 náhr. zák. odkazuje, vlastníku v případě takovém ochrany. A tomu dlužno přisvědčiti, jak právě tento případ dokazuje. Mylným jest náhled Státního pozemkového úřadu a rekursního soudu, že exekuce dle §u 20 náhr. zák. jest exekucí svého druhu a že tedy má tu místa pouze předpis §u 349 ex. ř., pouze na ten že § 20 náhr. zák. odkazuje, že však tu naprosto nelze užití jiných předpisů exekučního řádu, tedy zejména ani předpisů o omezení a odkladu exekuce, že pro exekuční soud jest rozhodným jedině obsah výpovědi a pokud tou jest exekuce odůvodněna, že nemají námítky exekuta místa. Neboť to odporuje jak spravedlnosti a právnímu citu, tak i slovnému znění i duchu samého zákonného předpisu §u 20 náhr. zák. Odporuje to spravedlnosti, neboť tak by exekut byl úplně mimo zákon, úplně bez práva, vydán na milost a nemilost Státního pozemkového úřadu, neboť má na př. opoziční nárok podle §u 35 ex. ř., jímž by prokázal, že záborový nárok Státního pozemkového úřadu a tudíž i nárok na exekuční vyklizení pominul, na př. tedy že mu ty které nemovitosti byly ze záboru legalně a platně propuštěny neb vyloučeny, nemohl by ho přece uplatnit, právní řád by právo jeho uznával, ale nedával by prostředků, aby se mu k němu dopomohlo, takže by to ve skutečnosti zase žádným právem nebylo: to by byl odpor, právní řád by byl sám v sobě rozdělen, což nelze připustiti. Skutečně také § 20 náhr. zák. stylisován jest tak, že připuštění exekutových námitek výkladu přímo vnucuje, necítujeť nikterak § 349 ex. ř., jak by býti musilo, kdyby byl jen na něj odkaz svůj omeziti chtěl, a nepraví, že se exekuční vyklizení provede podle předpisu (singulár) exekučního řádu, jak by patrně bylo, kdyby byl jen ten jeden předpis myslil, nýbrž praví všeobecně, že se exekuce provede podle předpisů (plurál) exekučního řádu. To ani jinak nelze, neboť kdo by popíral, že musí tu platiti na př. i předpis §u 7 ex. ř. a že exekuci nebude lze povolit, když v exekučním titulu (výpovědi) nebude udán vůbec anebo ne přesně předmět vyklizení nebo nebude v něm udán pravý exekut a pod., jak to nejvyšší soud v případech, kde ve výpovědi byly jednotlivé parcely nesprávně poznačeny, anebo udány parcely neexistující nebo vlastníku vypovídanému nepatřící, již vícekrát vytknouti příležitost měl. Tak tu má ale také místo §§ 40 a 41 ex. ř., o něž právě jde.

Čís. 4023.

V případě §u 453, odstavec druhý, c. ř. s. jest jednati bez dalšího nadále dle předpisů pro řízení ve věcech nepatrných, aniž by bylo třeba zvláštního usnesení soudního. Stačí pouhé zjištění v protokolu, že se nadále jedná dle předpisů pro řízení ve věcech nepatrných.

(Plenární usnesení ze dne 1. července 1924, čís. pres. 510/24.)

Ministerstvo spravedlnosti sdělilo dopisem ze dne 12. dubna 1924 předsednictvu Nejvyššího soudu:

Ze zpráv o prohlídkách soudů zjistilo ministerstvo spravedlnosti, že není jednotného nazírání na to, zda-li a kdy v případě, že došlo ku převedení řádného řízení do řízení o věcech nepatrných, jest nutno vy-